

Mani 725 vārdi Ventspilij

Mans Ostgals

Pievakarē, kad pieklust dienas duna un ļaužu steidzīgie soļi, pāri pilsētai nolaižas vakara saule. Nezinu, vai citur tā ir tikpat silta un rēna kā Ostgalā, kur valda pavisam cits dzīves ritms un smarža, nekā pilsētas centra plato ielu jaunceltņu kvartālos, kur cits blakus citam paceļas standartprojekta daudzstāvu namu vienādās četrstūrainās kastītes. Bet te ir gluži citāda, īpaša pasaule, kur katrs stūrītis un nams ir neatkārtojams, kur, liekas, vēl dzirdami veco kapteiņu un jūras braucēju soļi pa raupjo, nodilušo, vairakkārt pārlikto bruģi, gar kura malām cauri Ostgalam aizstiepjas šauras un tikpat nelīdzenas gājēju ietves. Bet ne jau visas Ostgala ieliņas var lepoties ar veco, neskaitāmu gājēju un braucēju izdangāto bruģakmeņu klājumu. Dažas, tāpat kā pirms gadsimta, sedz pelēka, sīkiem olīšiem caurvīta grants, kas lietus laikā līp pie gājēju zolēm. Dažkārt šo ieliņu vidū pēc lietus greznojas prāvas tumši netīras peļķes, kur vietējie bērni mēdz peldināt mazus no koku mizām izgrieztus skaidu kuģītus. Pa kādu nelielu Ostgala ieliņu var nokļūt līdz krustojumam, no kura tālāk ved ceļš līdz pašai jūrai. Jūra ir tepat blakus. Tā ir neredzama, bet allaž sajūtama teju ik dienu. Palūk, no rīta atverot namdurvis pretī skan miglas taures dobji vienmuļās, gari izstieptās skaņas. Tas nozīmē, ka zvejnieki šodien atkal paliks krastā un vakarā Ostgala ielās un namu pagalmos skanēs viņu skaļās un līksmās balsis. Bet kad sacelsies vējš un labi ieskriesies Ostgala ieliņu labirintos, visas trīs pie nama logiem augošās kļavas dobji nostenēs un sāks mētāt savus platlapu zarus te uz vienu, te atkal pretējo pusi. Pat istabā sēžot būs dzirdama savādā biedīgā krakstoņa un varenais koka stumbrs viegli, tikko manāmi šūposies vēja trauksmainā taktī. Bet es zinu, ka šie koki ir sīkstī un lokani, kaut viņu saknes sedz pavisam plāns melnzemes slānis, zem kura slēpjas balta sīkiem tumšiem gliemežvāciņiem piebirusi jūrmalas smilts. Tie nelūzīs, par spīti vētrām, kas ne reizi vien tiem gājušas pāri, jo tiem piemīt *ventiņu* spīts un izturība – gluži kā īstiem ventspilniekiem. Neviena vētra nav spējusi viņus salauzt.